

Meseország vándorai

Szakadhat hó, fújhat jeges téli szél, a mesék birodalmának vándorai bátran nekivágnak az útnak, hogy új és új helyekre vigyék el ajándékul kincseiket. Szerencsére az esztendő első hónapjaiban hozzánk igyekvő két mesejárónak nem kell túl sokáig a hidegben bandukolnia: a debreceni Csokonai Színházból érkeznek a Vojtina Bábszínházba.

Oláh Zsuzsa

„Debreceni vagyok. Itt születtem, itt töltöttem a gyermekkoromat, és itt tanultam a Kossuth Gimnáziumban. Gyermekkori álmom – hogy színész legyek – is ideköt e városhoz. Bár nem voltam „ruhatári színészgyerek”, a debreceni színház mégis meghatározó fontosságú életem alakulásában, hiszen rengeteg jó és rossz élmény ért itt. Az utóbbiaktól azért féltve őrzött édesapám, Oláh György, aki 45 évig volt Debrecenben színész!

Ennek ellenére vágtam neki a „Színinek”, és nagy szerencsémre 18 évesen fel is vettek. Kemény évek következtek... Nagy szakadék tátongott vidéki, „kispolgári” életem és a pesti művészvilág között, de apámnak a színészethez való hozzáállása és kitartása volt a példa előttem, hogy minden akadályt le lehet győzni.

Az inasévek Pécssett kezdődtek, ahová tíz, szintén frissen végzett társammal kerültem. Bátran mondhatom: az akkori igazgatónak és főrendezőmnek köszönhetően a színpadon (éjjel-

nappal!) megváltottuk a világot. Ilyen tíz évet kívánok minden pályakezdő, fiatal kollégának!

A pécsi évek a mai napig tartóoszlopai a pályámnak.

Most – 15 éve – megint Debrecen az otthonom. Sok szép szerep van mögöttem, nívódíjaim és kitüntetésem mellett a legbüszkébb a Jászai-, a Latinovits- és a Mensáros-díjakra vagyok, illetve a Debrecen Város Kultúrájáért-díjra.

Van egy csodálatos, 17 éves fiam, aki az Ady Gimnázium drámatagozatán tanul. (Hajrá!) Pici korától kezdve lelkes nézői voltunk a Vojtinának. Szerettünk itt lenni, mert egy lelkes, tehetséges társulat játszott a színpadon. Mint szülő bátran bízhattam rájuk a gyermekemet, mert mindig magas színvonalú előadásokkal várták a nézőket. Közben kollégaként barátokra is leltem a bábszínházban, ezért is volt olyan nagy az örömöm, amikor meghívtak, hogy játsszam velük „*A farkas és a bét kecskegida*” című, február végén színpadra kerülő előadásukban.

Izgatottan várom a próbákat és az előadásokat, hiszen gyermekeknek már nagyon rég játszottam.

Sziasztok, vojtinások, jövök!”

Oláh Zsuzsa

Vranycz Artúr

„A szüleim Vranycz Renátát várták. Helyette egy fiú jött e világra. Ez váratlanul érte őket. Tanácstalanok voltak, hogyan is hívják. Már volt egy hét éves kisfiuk, aki a tévében látott filmsorozat alapján ajánlott nevet öccsének. (1975 júniusa tájékán az *Artúr király lovagjai* ment a tévében.)

Egy erdélyi kisvárosban, Marosújváron kezdtem pályafutásomat azzal, hogy egy babakocsiban ülve néztem ki a fejemből,

és számomra is meglepő módon ennyi elég volt, hogy minden fölém hajló arcon mosolyt fakasszak. Édesanyám hajlandó volt egy ideig szüneteltetni a matektanítást, hogy egyszemélyes babaszínházával szórakoztathassa ismerőseinket. Fellépti díjat is kaptam: egy pusztit vagy valami csócsálhatót. Ötéves koromban Kolozsvárra költöztünk. Mérnök édesapám komoly előrelátással magyar-német nyelvű óvodába íratott, bár később, középiskolás koromban a német nyelvtudásomat kis ráfizetéssel angolra cseréltem. Az óvodában volt egy kedves arcú, copfos lány, aki beverte az orromat. Más kellemes emlékem nincs ebből az időszakból.

Könnyű gyermekkorom volt. Hét évvel idősebb bátyám, Zoli a saját bőrén már mindent megtapasztalt, amit fontosnak tartott, és önzetlenül osztotta meg velem tudását. Ő büszke volt, hogy rábíztak, a szüleim meg örültek, hogy van, aki óvjon. Tőle tanultam meg kétméteres lépésekkel iskolába sietni, ponyva helyett Jókait olvasni, és az ő közbenjárására kaptam vissza a kék meg az ezüst kisautómat Halász Zolitól. De azt se felejtjük el, hogy miatta lettem az iskolában a „Kicsivranecz”.

Kórustagként énekeltem több éven át, amíg el nem kezdett mutálni a hangom, tehát amikor csengő kislányhangból kezdtem szőrösen öblösödni. Ekkor még azt hittem, a hallásom ment el, és sokáig nem énekeltem. Gimnáziumi éveim alatt rengetegszer léptem fel. Szavalóversenyek, iskolai színjátszókör, pantomim csoport, és így tovább.

Nem voltam egy tudatos felvételiző. Már az érettségit írtam, hogy Petőfi így meg úgy, és még mindig nem döntöttem el, hogy színművészetre avagy közgazdaságtanra készüljek-e inkább. Az előbbi én választottam, a másodikra a szüleim noszogattak. Első évben a színíre, másodikban a közgázra jelentkeztem eredménytelenül a kolozsvári egyetemen. Közben az ottani Puck Bábszínházból megkerestek, játszom el Lúdas Matyi szerepét. Örömmel vállaltam. Egy teljes évadot töltöttem ott. Játsoztam, fesztiválokon vettem részt, mint Matyi, Bádogember, Nyuszi, Izé, és nem utolsó sorban mint Labda.

Következő évben a budapesti Színművészeti indult az Első Bábos Osztály a debreceni születésű Békés András tanár úr vezetésével, ahova felvételt nyertem. Itt a bábórákon, a színészmesterség- és beszédórakon kívül a tantárgyak egészen változatos skáláját jártuk be a balettől kezdve a szteppen, a lovagláson és „Kornismihályon” át a kioku-shinkhai-ig. De nem hagyhatom ki Lator László tanár úr nem mindennapi irodalomóráit sem.

Kilenc éve a Csokonai Színház tagjaként játszom évente kb. 4,5 szerepet. Hozzáadva a nyári produkciókat, az már testvérek között is 48,5 szerep. (Ez így számomra is ijesztően hangzik, de még utánaszámolok.)

A Vojtina Bábszínház előadásaiban eddig még nem volt alkalmam fellépni, de annyit tudok, hogy a légkörük kellemes, a kollégák szívélyesek - Artúr itt jól érzi magát! A nézőket pedig ismerem, mivel nemrég még én is ott ültem köztük egy kedves arcú, copfos kislánnyal, aki... de ezt már mondtam.”

Vranecz Artúr

